

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
 Cena oglasom: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. —80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 16. aprila 1925.

št. 16.

V parlamentih križem sveta - vse se krega in lasá.

Vsi so taki parlamenti
 išči križem jih sveta,
 kjer se gre za blagor ljudstva,
 vse se krega in lasá,

Naj bo Božič, naj bo zima,
 od vročine se kadí,
 šaj drugače ni debate,
 če ne govore pestí,

Pa še kdo naj katero reče,
 da ne dela nihče nič,
 pričajo o delu bunke,
 in o delu pričá krič.

Res, da ne pozna se mnogo,
 da bi kateri delal kaj,
 a če drugo ne na licih
 se pozna poslancem vsaj.

smrdela še vlada radi njih, Nemogoče pa to ni.

O klopotcih pri nas je Čuk na palci raje tiho, ker bi še

rad nosil perje po svetu in tudi kljuna ne mara še zlomiti, ravno zato ne, ker je Čuk na palci.

Samogovor potepuha.

»Ni bogve kaj, to kolo. Kolesa so že izrabljena, tudi v popravu je že bilo; poleg tega ni najboljša znamka. Vzel bi ga vseeno, če bi vedel, da bi se lastnik preneglo ne oglasil in ga zahteval nazaj.«

Mark Twain.

Pripovedka o duhovih.

(Konec.)

V tem trenutku sem zopet razložil slonov korak. V zahtohli predsobi se je približeval vedno bolj, vedno bolj in svetiljka je vedno bolj vgaševala. Korak je dospel do vrat in obstal. Luč pa je pričela s slabotnim modrim plamenom ugašati in vse okrog mene je ležalo v strahupolnem somraku. Vrata se niso odprla, a vendar je pobožala prijetna sapa moje lice in kmalu nato sem se prepričal, da stoji pred menoj grozno, v meglo zavito bitje. Opazoval sem. Bledo žarenje je polzelo nad bitjem, polagoma po so pričele gube tvoriti pošast. Prikazala se je roka, za tem noge, nato truplo in končno se je izločil iz megle velik, bolesten obraz. Razgaljen, mišičast in lepo rastlel je stopil iz megle velični orjak iz Kardifa.

Pomiril sem se, kajti vsak otrok ve, da od tega, tako do brohotnega obraza se ni nadejati ničesar hudega. Zopet se mi je vrnila židana volja, hkratu pa je zaplapolala plinova svetiljka, kakor bi se mu nasmehnila. Nikdar še ni bilo nobenemu preganjancu

tako dobrodošla družba, kakor meni, da sem mogel pozdraviti tega prijaznega orjaka. Rekel sem:

»Kako, ali si v resnici ti? Pa veš tudi, da sem se zadnje dve uri prestrašil do smrti? Resnično sem vesel, ko te vidim. Bi ti, bi ti ponudil stol!... Tukaj, tukaj, nikar se ne vseđi na tako stvarco!«

A bilo je prepozno. Nisem ga mogel zadržati, že se je usedel in mi podrl stol. Se nikdar ga nisem videl na tako drobnih kosih!

»Stoj, stoj, ti mi vse potreš...!«

Zopet je bilo prepozno. Resk! — in druga stolica je ležala v razvalinah.

»Da vraga, ali si pri zdravi pameti ali nisi! Ali mi hočeš vso mojo beračijo spraviti na kose? Tukaj, tukaj ti okameneli osel!«

Vse to ni pomagalo nič. Predno sem ga vstavil, se mi je že usedel na posteljo in jo spremenil v žalostno razvalino.

»Ali je morda to način tvojega obnašanja?! Najprej si prišel sem in taval po moji sobi in prinesel s seboj cel regiment blodečih duhov, in me mučil in sedaj mi hočeš v zahvalo, da sem ti vse to

izpregledal, še vničiti vso mojo sobno opravo? Zakaj pa se sploh hočeš na vsak način uستي? Stem škoduješ sam sebi in meni. Saj si si moral zlomiti hrptenico in si mi z močjo svojih pleč nastlal vso sobo, da izgleda kakor delavnica kakega kamnoseka. Sram te bodi — saj si dovolj velik, da bi lahko vedel.«

»No, no, ne bom ti ničesar več razbil. Ali kaj naj vendar napravim? Že eno stoletje sem nisem imel prilike, da bi sedel.«

In solze so mu zalile oči.

»O, ubogi vrag!« sem rekel. »Ne bi smel biti s teboj tako osoren. Bržkone si vrh tega še sirota. Ali, sedi sem na tla! — Ničesar drugega ne more vzdržati tvoje teže. In vrhu tega se ne bi mogla tako laodno pogovoriti, če bi moral gledati vate tako visoko. Na vsak način te moram imeti tu spodaj, pri tem pisalnem stolu, na katerega bom splezal, da si vidiva iz obraza v obraze.«

Vsedel se je na tla, in si vtaknil v usta pipo, ki sem mu jo ponudil, si ogrnil po ramenih mojo rdečo odejo in si poveznil na glavo mojo kopalno posodo kakor čelado; bil je videti zelo slikovit in prijeten. Prekrižal si je noge. Razgrebel sem ogenj. On pa je prestavil k žerjavici svoje ploščate, satovju podobne bose podplate.

»Kaj imaš vendar na podplatih, da so tako preluknjene?«

»Proklete ozebline — gori do vratu sem jih imel; dobil pa sem jih, ko sem ležal tu spodaj na Nevatovi farmi. Sam kraj mi jako ugaja, ljubim ga, kakor malokdo svojo domovino. Nikjer ni zame tako blagodejnega počitka kakor tam.«

Pogovarjala sva se kake pol ure in takrat sem zapazil, da je zelo izmučen. Omenil sem mu.

»Izmučen?« je rekel »no, da, kako naj bi tudi ne bil? Vse ti bom razložil, ker si tako lepo z menoj ravnal. Sem namreč duh onega okamenlega moža, ki leži onkraj ulice v muzeju. Torej duh orjaka iz Kardifa. Ne najdem pa miru in pokoja, dokler zopet ne pokopljejo orjakovega trupla. Kaj torej hočem drugega, kakor prisiliti ljudi, da mi izpolnijo to željo. Torej — na tistem kraju strašiti, kjer leži orjak. In tako strašim vsako noč po muzeju. In spomnil sem se, da bi stopil čez ulico in bi tudi v tej hiši malo postrašil. Začutil sem, da bi bil

Gorica, dne 16. aprila.

Velikonočne praznike smo srečno prestali brez posebnih iznenadenj; popili smo precej brica in vipavca, pojedli mnogo gnjati in potice in kar je glavno, smo se na velikonočni ponedeljek zopet pošteno zavrteli in dali odduška 40 dnev, nemu postu naših podplatov, ki so nas že precej močno srbeli. Zdaj se je zopet odprla sezija »balov« in drugih poskočnih veselic in upamo, da bomo kmalu z ohrestmi vred dohiteli, kar smo poprej zamudili.

Letos smo s piruhi vred pričakovali vsaj vojno odškodnino, ali kaj podobnega. Za velikonoč bi se spodobilo, da bi se nas spomnila vlada z enim ali z drugim. Pa so nam dali samo draginjo še malo večjo, kot je bila poprej. Sova celo trdi, da so bili vsi letošnji velikonočni piruhi samo klopotci, posebno kar se političnih tiče.

Nemci so dobili za Velikonoč kar dva klopotca, enega v obliki Janesa, ki je pri volitvah kljub svojemu monarhističnemu programu srečno pogorel, drugega pa v obliki generala Ludendorffa, ki je pogorel še sijajnejše in mislimo, da se več ne dvigne iz svojih generalskih razvalin. Še enega klopotca so mislili vsiliti monarhisti nemškemu ljudstvu in sicer kar Hindenburga, ki ga hočejo vsiliti za predsednika, bajé kot plačilo za zasluge, ki jih ima v tem, da je v svetovni vojni žrtvoval milijone ljudi, da je končno vendarle srečno pogorel. — Nemci se bodo baje prav lepo zahvalili za takega predsednika.

V Franciji je tudi velikonočni piruh tako nesrečno počil, da se je Herriot prekuchil iz njega in se ne dvigne več. Ker je hotel sreči svojemu programu in nacionalistom ob enem, je plesal po vrvi in — padel. Ni bilo drugače.

Klopotec pa so dobili tudi v Jugoslaviji v obliki Radčevih spokornikov. Teh je pa toliko in radi svoje nedoslednosti in neznačajnosti tako smrdijo, da sam Pasič, ki je političnega smrada precej navajen, ne vé, kaj naj stori z njimi. Če zlezejo v ministerstvo, bo

neizrečeno srečen, če bi našel koga, ki bi me poslušal, kajti do sedaj sem imel pri sebi le tako družbo, ki jo more samo pekel zalagati. Noč za nočjo smo vsi premraženi rohneli po zatohlih sobah, vlačili verige, stokali, šepetali, podili se po stopnicah gor in dol, dokler se nisem popolnoma izmučil. Ko pa sem zagledal nocoj v tej sobi luč, sem zbral vse svoje moči in prišel z delom svojih starih sil sem gor. Toda, popolnoma izmučen sem — popolnoma izčrpan vseh moči. Daj, prosim te, silno te prosim, daj mi trohico upanja».

Skočil sem s svojega stola ves zavzet in razburjen in sem zakričal:

»To pa že presega vse meje, kar sem danes videl in slišal... O, ti stari, na okrog blodeti okameneleži, zastonj si se trudil, zaman si strašil... strašil si okrog le radi iz gipsa ulitega kipa — pravi orjak iz Kardifa pa se nahaja v muzeju »Albaniji«. Vraga, kaj vendar ne poznaš svojih lastnih lastnih ostankov!«

Se nikdar nisem videl obraza, ki bi izražal toliko sramu, toliko pomilovanja vrednega ponižanja, kakor ga je izražal obraz mojega gosta.

Počasi se je dvignil in čez nekoliko časa je rekel:

»Povej, ali je to resnica?«

»Tako kot me vidiš tukaj!«

Vzel je pipo iz ust in jo položil na polico: Za trenutek je postal neodločen — pri čemer je nezavedno, po stari navadi položil roke tja, kjer bi morali stati hlačni žepi. Zamisljeno je spustil brado na prsi — in končno rekel.

»No — nikdar v svojem življenju se nisem tako osmešil kot sedaj. Okameneli mož

je vodil ves svet za nos, svojo prevaro pa končuje s tem, da ime svojega duha še najbolj za norca. Sinkó, če je v tvojem srcu le količkaj usmiljenja, ne pripoveduj tega do godka ljudem. Pomisli, kako bi ti bilo težko, če bi ti napravil tako bedarijo«.

Slišal sem ga, kako je dostojanstveno šel po stopnicah navzdol in vstopil na zapuščenno ulico. Šum njegovih korakov je postajal vedno slabotnejši in bilo mi je težko, da je odšel, ubogi vrag. Še bolj

težko pa mi je bilo, da je odnesel s seboj mojo rdečo odejo in mojo kopalno posodo.

*) Resnica: Prvotno sleparstvo z »orjakom iz Kardifa« se je še enkrat na zelo premeten način ponovilo in duplikat se je v New-Jorku na velikansko nevoljo lastnika prvega kipa postavil na ogled kot res »edino pravi« orjak iz Kardifa in to v času, ko je pravi original v muzeju »Albany« privabil k sebi velikansko množico ljudi.

V prodajalni ženskih klobukov.

»Ali pa je ta klobuk tudi trpežen?«
 »Na vsak način, gospa. Lansko modno sezijo, predno sem ga po novi modi pre naredila, sem ga celo leto jaz nosila.«

DOBER MOŽ.
 Žena: »Nesrečnež, ali že zopet prihajaš iz gostilne?« —
 Mož: »Kako pa, vedno vendar ne morem v gostilni ostati.«

Mlad skopuh.

Svetovnoznan umetnik na goslih Paganini (1782—1840) je bil tako varčen človek, da je svojemu sinu Ahilu zapustil nad dva milijona frankov. Pa tudi umetnikov sin ni bil zapravljivec, kar dokazuje naslednji dogodek: Nekoč pride mladi Ahil s svojim očetom k opernemu pevcu Lablache, ki je sedel z dvema prijateljema v svojem majhnem, toda razkošnem salonu. Deček je postal ves nemiren, ko je videl, da gorijo kar 4 sveče. Ko so se gospodje živahno razgovarjali, stopi Ahil do ene sveče in jo upihne. Ker se mu je dozdevalo, da gospodje tega početja niso opazili, upihne še drugo in tretjo. Lablache se nasmehne in reče: »Dragi Ahil, ako upihneš še četrto svečo, bomo morali sedeti v temi.« »Za Vaše pogovore ne potrebujete drage luči!« se odreže mladi Paganini in upihne še četrto svečo.

PRI IZPITU.

Povejte mi, kdo je vladal v Rusiji za časa Napoleonove vojske?

Odgovor: Takrat je vladal v Rusiji velik — mráz.

DOBER PRIJATELJ.

Dva prijatelja sedita v kavarni in se živahno pogovarjata. Eden izmed njiju opazi med razgovorom, da se je njegov prijatelj zamaknil z očmi v neko točko blizu izhoda in da venomer tja gleda.

»Kaj vraga zijaš venomer proti izhodu?« ga vpraša prvi nevoljen.

»Nič posebnega! Pazim na svojo zimsko suknjo, da mi je kdo ne odnese. Tvoje je namreč nekdo že pred desetimi minutami odnesel, pa se še ni vrnil.«

Fr. St-i.
Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.
DRUGI PRIZOR.

LOGAR, ŠTEFAN, KNEZ.

LOGAR (pri odprtih vratih): Si prišel beračit službe? Hahaha! (Ko ne vidi nikogar v pisarni, mu še bolj zraste greben).

ŠTEFAN: Jaz ne beračim, knez sam me pismeno vabi na dogovor.

LOGAR: In da bolj izda, si pripeljal še svojo ljubo sabo...

ŠTEFAN (razjarjen, glasno): Ne govori tako, sicer občutiš še enkrat mojo pest kot oni dan pri Brenčiču. (Prva vrata na levi se odpro. Knez, ima levo roko obvezano, hoče vstopiti, a se zopet umakne, ko sliši prerekanje).

LOGAR: To Ti že povrnem o priliki!

ŠTEFAN: Tako-le iz zasede bi mi pognal kroglo v srce, ako bi me dobil na samem in brez — orožja, (Zaničljivo). Junak! Na štiri oči se mi postavi, ako imaš kaj korajže!

LOGAR: Naj le knez izve, kako nevarnega človeka se mu ponuja v službo.

ŠTEFAN: Ti si nevaren in — škodljivcev povrh!

LOGAR: To je nesramno! Dokaži!

ŠTEFAN: Kakšen gozdar si, dokazuje predlanska sečnja nad Smrekovo drago: do golega si jo dal posekati, še semenic nisi pustil, niti ene sadike ni videti po dveh letih! Hudourniki in plazovi že trgajo zemljo. V petih letih ne bo več misliti na nove nasade, ker bo ostalo le še pusto kraško skalovje...

(Knez se zopet prikaže na vratih, nezadovoljno kima z glavo ter se zopet umakne).

LOGAR: Kaj se mešaš v zadeve, ki Te prav nič ne brigajo?

ŠTEFAN: Prav imaš, to me ne briga, ali žal mi je lepega gozda!

LOGAR: Ker ni več srnjadi tam, kaj ne?

ŠTEFAN: Tudi zato! Ker pa omenjaš srnjad, Ti povem, kakšen lovec ali boljše povedano, kakšen mrhar si!

LOGAR: Molči, brezobrazni dečko, sicer Te vržem ven!

ŠTEFAN: Poskusi, pa bomo videli, kdo bo prej na cesti!

LOGAR (grozeče): Ti!

ŠTEFAN: Še enkrat Ti povem, da se Te prav nič ne bojim. Ker mi pa groziš, naj knez, ki je navdušen lovec, iz svojih uat izve, kako skrbiš za njegova lovišča. Ali si našel tam spomladi za Mrzlo Rupo pet srn, ki so poginile v snegu in mrazu? Med njimi je bil srnjak kot jih je malo v gozdu. Rogovje imam doma...

LOGAR: Morja sem jaz kriv, da

Maščevanje.

Neki krčmar se je večkrat prepira s svojim sosedom. Sosed je imel namreč veliko mačko, ki je pa večkrat prihajala k krčmarju v vas in mu marsikateri košček mesa odnesla. Ko ni nič pomagalo, je kratkoma lo krčmar zastrupil mačko. Ko je sosed videl mrtvo žival, ni nič rekel, kljub temu, da je vedel za krivca.

Zvečer so se zbirali v krčmarjevi hiši različni gosti. Prijem so večerjali. In ko je bila soba najbolj polna, je vstopil sosed z mrtvo mačko na rami. Vrgel jo je pred krčmarja rekoč:

»Tukaj sem ti prinesel eno, ostalih dvanajst, ki si jih naročil, pa dobiš jutri zjutraj!«

INTELIGENCA VIPAVSKE DAME.

Pesnik (deklamira): »Od zore do mraka, od mraka do dne, mu kapljica vsaka, pada z glavé...«

Gospodična Vipavskaja (vrlo uvaževana Vipavka): »Ali prosim vas, to je vendar Prešernov plakat (namesto plagiat — posnetek)!«

OD ČESA ŽIVIJO LJUDJE V GORSKIH KRAJIH.

Tujec: »Povejte mi vendar, od česa živijo Vaši ljudje v teh visokih, samotnih krajih?«

Domačin: »Pozimi od svinjine, poleti pa od tujev.«

TAKO PA ŽE!

Nekdo je zgubil v vlaku listnico. Naznanil je sprevodniku, ta načelniku postaje. Ta je vprašal sopotnike: »Zgubila se je listnica s precej bogato vsebino. Lastnik ponuja tistemu, ki jo je našel, petdeset lir nagrade.«

Tedaj se oglasi nekdo: »Jaz ponudim enainpetdeset.«

RAZOČARANJE.

Neki bogati posestnik v Evropi se je precej bavil z gojitvijo »japonskega vrta«, kjer so rastle različna nizka in exotična drevesa. Nekoč je povabil k sebi nekega japonskega poslanca in mu je razkazoval svoje posestvo. Za poslednje presenečenje je prihranil »japonski vrt«. Ko ga poslednjič pokaže začudenemu Japoncu, vzklikne ta: »Kaj tacéga pa še na Japonskem nimamo!«

IZ ULICE.

»Hihoh!« je kričal kočijaž »Alo! Ti stara kljuse, šimla, lena, hudič, debtel pokora!«

»Ali, ali!« je rekla dama, ki je šla mimo. »Kako morete vendar tako zmerjati!...«

»Saj ne misliš vas, milostljiva gospa!« je zakričal kočijaž. »Jaz mislim le mojo kobilico.«

SE JE ZMOTILA.

Gospa Vitezovka se je pogovarjala v kavarni s tujci. Pogovor se je vil o vjetnikih. Vljudneje je vprašala bogato brado:

»Kako dolgo pa ste bili v jetništvu?«

»Jaz? Sedem let in štiri mesece!«

»Kako to? Saj tako dolgo ni trajala vojna!«

»Kdo pa misli vojno!«

GALANTNO.

V kopaljšču: »Ali ste se že okopala, gospodična?« — »Ja!« — »O, pa se vám nič ne vidi.« — »Kako mislite, gospod?« — »No ja — jaz mislim samo, da če vam bi rekel: vidi se vam, bi to ne bilo vljudno.«

V RESTAVRACIJI.

Janez in Tone sta prišla v Gorico. Tone je bil lačen, Janez je bil tudi lačen. Pa vstopita v restavracijo. Janez se spravi nad golaž, Tone pa nad »jabolčni šmoren«. Janez odloži nož in reče: »Konjsko!«

Tone pa pokliče natakarja: »Gspud kelner! — Kej pej sploh mislite! Prnjeste mi prave jabuka!«

IZ OTROČJEGA ŽIVLJENJA.

Učiteljica: »Iz pridnih malih deklet zrasedo velika pridna dekleta in kaj imamo od teh pričakovati in upati? Povej mi, Vesela!«

Vesela: »Drugih malih deklet!«

Pod vislicami.

Duhovnik: Želja, ki jo najbolj želite, vam takoj izpolnimo.

Obsojenec: Če je tako, počakajte, da umrem naravne smrti, potem me lahko obesite.

Izgovor.

Rupnik in Trpin sta naročila skupno kosilo. Po juhi njima prinese natakar na istem krožniku dva kosa pečenke, enega večjega, drugega pa dosti manjšega. Na to se razvije med obema naslednji razgovor:

Rupnik (vljudno): »Kar posluži se, Trdin!«

Trdin: »Ne, posluži se Ti prvi!«

Konečno vzame Rupnik večji kos pečenke.

Trpin: »Ti pa nisi baš vljuden, Rupnik, da vzameš večji kos!«

Rupnik: »No, da si se poslužil Ti prvi, kateri kos bi bil izbra!«

Trdin: »Vsekakor manjšega!«

Rupnik: »Čemu se tedaj jezíš, ko si itak dobil svoj manjši kos.«

KDO NAJ PLAČA.

Neki zidar se je pogodil pri cerkvenem predstojništvu za popraviljanje farovža. Ko je pogojeno delo izvršil, prosi ga župnik, naj še streho na hlevu popravi.

Zidar: »Kdo bo pa to plačal?«

Župnik: »Popravite, popravite — to vam bo Bog plačal.«

Zidar: »Veste kaj gospod župnik, plačajte mi vi, Bog naj potem vam plača, ker vas bolje pozna, nego mene.«

ČUDEN DUH.

Častnik (svojemu slugi): »Karol, ti dišiš tako čudno!«

Sluga: »Gospod častnik, jaz ne!«

Častnik: »No, kdo pa?«

Sluga: »Pes!«

Častnik: »Psa pa še tukaj ni!«

Sluga: »Kmalu bo tukaj!«

Pravijo.

Pravijo v Prvačini, da je začel novo ustanovljeni Dramatični krožek pridno delovati in pravijo, da nas kmalu po veliki noči (26. aprila) preseneti z dobro naštudirano Fran Detelovo dramo »Begunka« v treh dejanjih.

Pravijo, da vsebina drame je ta, kako najde oče po dolgih letih neumornega iskanja svojo hčer, ravno ko se pride od nje poslavljat, ko namerava, da se s svojim izvoljencem odpelje v Ameriko, kamor sta jo hotel s pomočjo strica spraviti bratranec in žena, da bi jima izginila da bi potem onadva od strica podedovala vse ker ta od velike žalosti radi izgube edine hčerke hira.

Pravijo, da ima novo ustanovljen Dramatični odsek mnogo stroškov z nabavo raznih oderskih oprem, zato pravijo okoličani, da jih bodo s svojim posetom podpirali, da si opomorejo.

Pravijo istotam, da namerava isti odsek po drami »Begunka« uprizoriti težko narodno pravljico Milčinskega v štirih dejanjih »Mogočni prstane«, ki ima deset sprememb odra. — Posnemanja vredno!

Pravijo, da kurjim peresom in lastovkam z juga bo primešal svoja peresa tudi Čuk, da se bo tem lažje razšopiril čez Godovič.

Pravijo, da alti in bas Janez samo dihata, a glasu ni nikjer, zatorej Godovičani pričakujejo nadalje boljšega uspeha.

Pravijo v Sinadolju, da so dobili dobrega človeka, ki jim je dal zaslužiti po 120 lir na dan. Ker pa Čuk vsega pri najboljši volji ne razume, je pol šlo v koš.

Pravijo, da če bi gotovj ljudje poznali rojanskega astronoma — ubogi on! Obeseni bi bil, ustreljen in povrh še zastrupljen.

Pravijo, da v kavarni »MIRAMAR« plačujejo najvišje cene za laži. Bolj ko so podle, bolj so dobrodošle in lepše so plačane. Plačujejo se pa v vsaki valuti!

Pravijo, da bodo istotam ustanovili nov list, pod imenom »Auf-biks«, ki bo glasilo njih stranke in sicer, o pravljivo-zavedne stranke, kateri je za načelo: »Daj ga z jezikom, ker drugače je nevarno!« — Glasilo bo pa šlo po tisti poti, ki so jo že začrtale stare, brezzobe opraviljivke.

Pravijo v Trebuši. Čuk je omenjeni dopis v koš zagnal, ker ne more takih stvari spravljati v svet. Je pač malo pregroba.

Pravijo, da se bile na Volarjih hud boj med neko gospico in dvema kratkokrilkama za fanta, ki ga hoče vsaka za moža, a ne more vzeti več kot eno ženo. To je res sitna zadeva.

Pravijo, da na Colu in Orešju je reka vedno večja. Če bo šlo tako naprej, ne vemo, kaj bo. Do sedaj so že naredili dva mosta; enega pri cerkvi, in enega bolj nizko. Pa je vseeno nevarno, ker je preveliko joka in solz. Če ne bo kaj boljšega, bo slabo.

Pravijo na Colu in Orešju, da je tako velika luna, da se lahko sprehamo po noči in po dnevi; posebne pa je na prvi april tako svetila, da so lahko april nosili po noči in po dnevi okoli.

Pravijo, da dela v Godoviču Tone iz starih budilk novo »mašino«, da bo menda iz starih devic mlet mlade.

Pravijo, da so v Sedlu ponovno ustanovili društvo »Sloga«. Čuk je zelo vesel, a še bolj vesel bi bil, da bi ustanovili »vodni odsek«, da bi vodo napeljali po celi vasi, ker je vino predrago.

Pravijo v Brezju, da je bila ex Sanitetsabteilung v vsakem oziru jako podpirana po zobozdravniški ambulanci. V zahvalo za to velikodušnost — so isti ex »šarži« še dandanes zelo hvaležni in naklonjeni.

Pravijo, da se nekatera gojaška dekleta jezijo, ker jih je okljuval Čuk. Grozijo, da tudi Sova ne bo molčala Čuku in da bo okrcala in okljuvala Čuka. — Dopisa ni pisal tisti, kot dekleta misli, a Čuk ne bo molčal, če bo kaj videl.

Pravijo. Postajenačelstvo kvant v Batah je zašlo v strašanske zadrege radi Čuka. Predsednik se kar peni, zapisnikar zeleni, odbornik — rdeči, »fraht« bleđi.

Ne razume.

Rosnandovo dramo »Chatteclair« so vprizarjali na zelenem travniku pred mestnimi vrati. (Namreč kot film.)

Nekega dne je šel po predstavi režiser domov in je zagledal nekega moža, ki je ves obupan sedel na občestnem kamnu in se tolkel po glavi. Vljudno in usmiljeno ga je vprašal:

»Mož, kaj pa vam je?«

»Oh! Včeraj,« je rekel, so me spustili iz norišnice. — Zdravnik je rekel, da sem čisto ozdravel. In veste kaj sem videl danes zjutraj tukaj na prvem svojem izprehodu!? Kokoši in petelini, dobre dva metra veliki, so govorili kakor ljudje!!«

»... Ah, jutri bom šel nazaj v norišnico...«

DOLŽNOSTI ZAKONSKE ŽENE.

Župnik čita mlademu zakonskemu paru stavek, kjer je povedano in zapisano, da mora zakonska žena slediti svojemu možu po vseh potih življenja.

»Po vseh potih?!« zajoče mlada žena.

»Da, da, po vseh potih!« po udari župnik.

»To ne bo mogoče, gospod župnik, moj mož ima službo na zrakoplovu S. D. 18.«

DOLŽNIKOVA PURICA.

Vérovnik pride k svojemu dolžniku in ga dobi v sobi, baš ko je ta rezal in obiral — mastno purico.

»Dober dan, gospod!« pozdravi prišlec, »ali ste že enkrat voljni poravnati svoj stari dolg pri meni?«

»Prav rad bi plačal, dragi gospod, ali v resnici mi ni mogoče: suh sem, popolnoma suh, niti beliča ne najdete pri meni!«

»Tako tedaj, brez beliča ste zopet! Ako kdo ne more plačati svojih dolgov, naj ne obira debelih puric kot Vi sedaj!«

Dolžnik si z roko pokrije oči in odgovori z jokavim glasom: »Baš to je žalostno, da moram jesti purico: nisem imel s čim kupiti zrnja za ubogo živalico, pa sem jo moral zaklati, da ne — pogine gladu!« ...

DARILO.

Na cesti sem srečal malega Slavkota.

»No!« sem ga vprašal, »Kaj si dobil za god?«

»O! Ata mi je kupil nov »rasirapararat« mi ponosno odgovori.

»Kako! Saj vendar še nimaš brade?«

»Ja, veste! Ata je rekel, da ga bo on rabil, dokler jaz ne zrastem.«

PRI DURIH.

»Janez, nisem ti že večkrat pravil, da me imaš takoj poklicati, ako kdo zame vpraša, — »Jaz sem milostljivega gošpoda v sobi in na vrtu iskal, pa nikjer našel.« — »Sebi enakega osla pač ne moreš najti.«

PREBRISANEC.

Učitelj: »Janko! Kaj si predstavljaš ti pod petindvajsetinko?«

Učenec: »Ne vem.«

Učitelj: »No, pazi. Recimo, da pride k tebi na dan 25 tovarišev, ti pa imaš samo eno jabolko. Kaj boš napravil?«

Učenec: »Čakal bom, da bodo vsi odšli domov in potem bom jabolko sam pojedel.«

POMARANČNA LUPINA UZROK NEZGODE.

V soboto 21. t. m. ob 1/2 14 uri je šla 69 letna v Smetanovi ulici 23 stanujoča zasebnica Ana Magerl po hodniku državnega mosta v Mariboru, stopila na pomarančno lupino, spodrsnila, padla in si poškodovala desno koleno. Poklicali so rešilni oddelek, kateri ji je obvezal nogo ter prepeljal na nie dom. Ker se taki in enaki slučajji dogajajo večkrat, se ljudstvu priporoča, da naj ne je več pomaranč. Italijanom pa, da naj pomaranč več ne sejejo.

Pesem krokodilovih solza.

Odgovor.

Zvedel je »Čuk na palci, zvedel celi svet, da iz Godoviča dekle, hoče solze na ogled.

Solzá en kilogram, to je res zadosti, za ubeglim tajnikom, posebno zdej o postji.

Kako naj Čuk Vam pošlje solze na ogled, že davno so potekle čez srce Vaše v svet.

Če boste še jokala za Vašim ljubljencem, Vas bode Čuk poslušal na glavi s »celinderjem«.

DOBER ZASLUŽEK.

Neki lovec se vrača domov z lova, ne da bi kaj vstrelil. Med potjo pride do nekega ričnika, na katerem je plavalo vse polno rac, ki jih je očitno varoval neki kmet. Lovec pristopi k kmetu in mu reče:

»Koliko zahtevate za en strel na te race?«

Kmet zmiga z rameni in molči:

»Ali bo petindvajset lir dovolj?«

Mož je prikimal in stegnil roko. Lovec je odšel, nastavljal puško in — bumf, že so ležale štirj race mrtve v vodi.

»Sedaj pa le hitro pojdite naprej,« je rekel mož. »Tam zadaj prihaja kmet; to so njegove race!«

ČISTO RAZUMLJIVO.

Kmet je šel mimo župnišča in se je nevoščljivo ozrl na župnikovo kravo, ki se je na travniku pasla. Osrčil se je in rekel župniku: »Prečastiti, ali se razumete kaj na molitev?«

»Naravno, moj sinko!« je odvrnil duhovnik.

»In mislite, prečastiti, da bo naš Gospod tudi meni daroval tako kravo kakor vam, če bom samo molil?«

»Da, moj sinko, če se mu bo zdela prav, da moliš iz pravega vzroka in če boš res od srca molil.«

»Čakajte, prečastiti, napraviva pa to-le načrt: Prečastiti mi podari svojo kravo in moli potem, da mu Bog podeli drugo ravno tako!« ...

SKRBNÍ HLAPEC.

Nek gospod se je na pot pripravil. Vsled tega naroči svojemu služabniku, naj ga ob dveh popolnoči pokliče. Služabnik pa pride že o polnoči k gospodu ter ga na vse moči strese, da ga predrami. Gospod, še hudo zaspan nevoljno vpraša: »No, kaj je že dve popolnoči?« — »Ne!« dobi za odgovor. Hlapec reče: »Zdaj je še le polnoči, jaz sem vam le povedati hotel, da lahko še dve uri spite.«

NARODNA KNJIGARNA GORICA

via Carducci št. 7

priporoča trgovcem in slavnemu občinstvu svojo zalogo šolskih in pisarniških potrebščin po zelo nizki ceni.

Slovenske knjige!
Zahtevajte cenik!

Razglednice za šaljivo pošto in drugo od L. 4.—
za 100 kom. in dražje. :: Slikanice za otroke!

Vražji človek.

Ze šestindvajset žen je imel.
Še sedemindvajseto vzeti hoče,
Kako jih revež preživel?
Pri misli tej že človek stoče!
Revežu kmalu bode sto let,
Lasje so mu beli na glavi,
In vendar še eno na rame če vzeti!
»Moj Bože, kedaj se ta ustavi?«
Prečudno mi zdi se, da tak se dobi,
Ki tolikokrat s'je poročil,
In grešnih Adama je zrabil kosti,
Ne da bi si lic v solzah močil!
In bes te lopi, to ni sala!
Ta mož orjak pa vendar je!
Ker mene ena le ugnala,
A njega šestindvajset ne!
Presrečen on je moral biti.
»Da vse najbolje je zadel,
Kar jih na svetu je vdobiti,
Je ravno on za vraga vzeti!«
To mora biti pogum vam pravim!
»Da šestindvajset lih užene,
Če jaz še svoje ne ustavim,
Ko vso posodo zmeče v menel!
Zavidno gledam ga junaka,
Ki je zemsko srečo vso pobral,
Pa hrabro zdaj še zadnje čaka.
Brez da bi »upal« in se »bal!«
»A misel mene ta navdaja,
Da mu bridkost je znana vsaka.
Da mož je skusil vse od kraja.
In mirno zdaj še te le čaka!«

VELIKA NOČ.

Vsak je letos nosil
Svojo alelujo,
Zraven pirhov trosil
V to in ono strujo.
Ta delil rudeče,
Drugi tam pa plavé,
Zraven vsi žareče
So imeli glave!
Eden tu se penil,
Drugi spet preklinjal,
Mir s tem zemski grenil,
Da je vse odgrinjal.
Kar se je godilo
Lansko alelujo,
Zraven pa obilo
Hvalil »svojih« strujo!
Pa za v bodoče
Je obetal bolje,
Samo če vsak hoče
»Ž njimi« dobre volje!
»To vam bilo krika,
Tj' vam bilo smeha,
Zraven žejna »pika«
In pa mnogo greha!
Jaz pa v kotu mirno
Sem tedaj čepel,
Giedal lih prezirno,
Nekaj jim želel!
Naj v naprej bi bile
Soljše aleluje,
Pamet premenle
Te in one struje!

Pogovor v Rojanu.

I. športnik: Tristo golov! — Je čas da se enkrat vidimo?

II. športnik: Trintrideset »ofsajdov!« — Sedaj se bomo pogovorili. — Kaj se ti zdi, ker so nas vrgli ven iz turnee? Ni za počiti od leze? Navsezadnje javnost misli, da imajo oni prav.

I. športnik: Kdo »oni«?

II. športnik: Danes si pa ti zaljubljen. Adriaš vendar! Oni so igrali težko. Brcali v kolena, kot sloni in podstavljali noge, kot za stavo — in sploh, imeli so v sodniku še najboljševa igralca. »Pako« pa nam niso dali, četudi so kar norelli.

I. športnik: Ti si prfrknjen! — Od tedaj pa je sodnik igralec? — Tebe trka še sedaj kakšna lepa Openka, da ne govorim o luni.

II. športnik: Če me kdo trka, tebi nič mar. — Da se je pa sodnik igral — moja častna beseda! — Z »Edero« iz Pule ne bi igral, ker... kako naj se izražam, moj Bog?! No, ker bi bil njegov nos in vso ugledno podstrešje v resni nevarnosti. Z nami je pa ugledni tako: 1. Ker smo tepci. 2. Ker listi tako in tako drže z nji mi in sicer zato, ker s protesti si uredniki zavilajo »marendo« in v listu je Amerika...

II. športnik: Da, da! Sploh meni se zdi vse to tekmovanje za kupo, tako...

I. športnik: In pomislite, da mi smo morali jesti vse te pokvarjene ledi, ki smo jih kupovali v takšni....

II. športnik: Tolažimo se z našim lepim pregovorom, ki pravi, da ošla se spelje samo enkrat na led in da tišči, ki nas poznajo, vedo dobro kako smo nekorektni — tako nekorektni, da večkrat bi lahko napolnili našerotnika z goli, pa smo se zadovoljili dati mu samo tri, ki je ravno lepo število.

I. športnik: »Del, dej!« Ne bo toliko — toda fakt je, da divjaki so bili oni in ne mi. No, pa potrojenje, naj se brcalo med njimi kolikor hočejo in delajo naprej — mi smo ozdravljeni in bodo čakali, da se oglašimo, kaj li kake stvari, kjer bo imela »Adria« svoje prste vmes. — Sedaj pa se pogovorimo kaj drugega. Veš, da v rolanskem »turnu« straši?

II. športnik: Bum! Ta je pa debela. Seveda je pa v Rojanu vse mogoče.

I. športnik: Da, da! Čudne reči se godijo notri. »Škure« pravi, da če mu pri priči pokradejo ves denar, ki ga ima skritega po »pašnih«, ne bi šel o poltoči mimo turna, kaj pa še notri. — Astronomi so notri... in velike ocvil imalo... in nobeden ne zna od kod in od kje so prišli. — Botra T... se tako boji, da jo ne bi opazili, ker veliko je grešila v svojem življenju in za grešnike astronomi baie nimajo usmiljenja — razkrilejo vse njih grehe.

II. športnik: Bog se usmilil za moje grehe! Kaj pa so to: »astronomi«.

I. športnik: »Škure« pravi, da so zavrženi angelji, ki hodijo na ta svet. Jaz pa kaj takega ne verjamem. Zavrženi angelji nimajo dobrih lastnosti.

II. športnik: Oh, da bi se usmilili mene! Molih dvanajst nepreskrbljenih otročičev.

I. športnik: Bodi brez skrbi. Oni vidijo samo velike lumparije, male spregledalo. Posebno tebi, ki nisi Slovencec samo z jezikom.

II. športnik: Tako je! Sedaj sem zopet vesel. — Pa kar »bejžmo«, na govorili smo se zadosti.

I. športnik: Na svidenje jutri!

ZAMERA.

Orient-ekspres se vstavi na odprti progi. Na vratih salon skega voza se prikažeta dva

maskirana možka. Eden velik, drugi majhen.

»Dame in gospodje!« je zavpil večji: »Roke kvišku! Gospodom bomo odvzeli listnice, dame bomo pa po vrsti drugo za drugo poljubili!«

Mali pa, ki je hotel biti bolj kavalirski, je rekel glasno svojemu tovarišu:

»Z gospodi bomo že tako napravili, toda dame bomo pustili kar lepo pri miru!«

Tedaj pa se oglasi nežen ženski glas:

»Vi, nikar se ne vmešavajte vmes! Večji je prvi vstopil!«

NIKAKO OPRAVIČENJE.

A.: »Kaj mi bode te vi očitali? Jaz sem kot dijak na dveh vsučiliščih študiral!«

B.: »To vas čisto nič ne opraviči, dragi gospod! Jaz sem tudi imel tele, katero sem dvema kravama pripuščal in vendar iz njega nič drugo ni bilo — nego junec!«

ZA DOBRODELNO LOTERIJU.

Odvetnik: »Ljuba ženka, svetuj mi, kaj naj dam kot srečko za našo dobrodelno loterijo?« — »Eno tvojih pravd, potem bo vsaj ena enkrat dobljena!« mu svetuje žena.

V HOTELU.

Gosta (natakarju): »Prinesite mi zajčjo pečenko. Ali jaz hočem najprej »porcijon« videti. Nočem kupiti mačke v žaklju!«

Natakar (v kuhinji): »Enkrat zajčjo pečenko za poskušnjo. Gospod bi mačko najprej rad videl!«

SLABA URA.

Dora: »Želim si kupiti dobro uro — ali bi mi ne priporočali dobrega in vestnega urarja!«

Milanko: »Pojdite, pojdite z dobrimi urami. Pred kratkim časom sem si kupil pri prvem in najboljšem urarju lepo srebrno uro za 150 lir. Tri dni je šla dobro, potem pa sem jo moral zastaviti.«

TRD POGOJ.

Krojač: »Vidite, jaz potrebujem svoj denar tako silno, in trgovec tudi sili, da mu naj skoraj plačam.«

Dijak: »Zdaj se mi pa le takoj poberite, vi nesramnež, delate sami dolgove in hočete, da bi vam jih drugi plačevali. Prinesite mi pobotnico od suknarja, potem vam šele plačam, poprej ne!«

PEK IN ČEVLJAR.

sta se pričkala, ktere sta je častnejši. — »Kaj bi govoril!« reče pek, moj stan je gotovo častnejši od tvojega, kajti kar jaz napravim, pride vse na mizo, kar pa čevljar naredi, gre pa vse pod mizo!«

Pisma.

IZ CEROVEGA.

Čuk, kot radevreden pič, se je podal nekega dne skozi Otomove gozdove v Steverjan. Tam je nekaj časa ostal; ko ni nič posebnega opazil, se je podal v bližnjo vas Cerovo. Tam je pa videl nekatere trnje, ki so patrolirale po vasi, in je slišal pravit: Mi smo mi, ki lonce peljamo. Čuk pa je to stuhal, da lastna hvala čena mala, ma one so le kšajt in naš daljulejo njih službo.

POZDRAV IZ SPEZIE.

Posiljamo pozdrave in voščila k Velikonočnim praznikom (dasi pozno), vsem fantom, dekletom, starišim, bratom, sestram, posebno pa letniku 1905., ki ga težko pričakujemo. — Novinci letnika 1905 gledajte, da si boste žepe napolnili, ker sami veste, da vas bomo v kratkem k sebi povabili, da ga bomo tukaj skupno kakšen glazek spili. — In priporočite Vi svojim ljubim dekletom, da Vas ne bojo pozabile, kadar boste Vi k vojakom šli in da Vas ne bodo tudi v pisavi pozabile in da vam bodo tudi v pisavi kakšno liro priložile. — To vam vse priporočajo slovenski kuharji od 8. topniškega polka.

Štok Jožef iz Dntovljan: Zele Rudolf, Knežak: Ferligoj Blaž, Rubje: Ugrin Ivan, Ugrine: Stankovič Anton, Zejane: Nedog Mihael, Dane pri Divači.

SVEŽA JAJCA.

Predvčerajšnjem sem si kupil tri jajca. Ko sem jih odvil, sem zapazil, da je bilo na enem zapisano s svinčnikom: »Hčerka bogatega posestnika, Kland, 22 let stara se želi poročiti, Vrtovše pri Vipavi, Mica Kričičeva.«

Takoj sem telegrafiral, naložil svoje srce pred noge bogati hčerki. Danes sem dobil odgovor: »Škoda, prepozno že pet mesecev sem poročena.«

V NEGOTOVOSTI.

»No Jerala, kdo je spisal »Desetega brata?« je vprašal profesor. »Dolgotrajen molk. Nato vendar reče mladi Jerala:

»Jaz ga že nisem, gospod profesor!«

Drugi dan sreča profesor Jeralovega očeta in mu priporoča, kako mu je Jerala odgovoril.

In oče je mislil, mislil. Nato je rekel z nasmehom:

»No, mogoče ga pa v resnici ni on spisal, gospod profesor? ...«

VJEL SE JE.

Dva jurista sta se skupno sprehajala in se kregala radi nekega pravnega vprašanja. Nato sta vstopila v nek lokal in sta pri zozarcu vina nadaljevala debato. Da bi se končno zedinila, sta poklicala natakarja in mu velela, naj jima prinese kazenski zakonik. — Čez nekoliko časa prihiti natakar nazaj in vzklikne na vso sapo: »Krčmar pravi, da oprostite. Kazenskega zakonika žal nima, pravi, da bo vrneno raje nazaj vzel.«

ŠE SLABŠE.

Mali Krsto je vprašal svojo teto, čemu se ne poroči. Teta mu odvrne, da sploh nima namena, da bi se omožila.

»No, teta«, je rekel nato Krsto, »to se boš pozneje kesala in jezila, ko boš imela polno sobo otrok in nobenega moža!«

TUDI ON ZNA.

Učitelj je hotel napraviti svojim učencem veselje in jim je rekel, naj posnemajo živalske glasove. Kmalu je bila polna šolska soba krav, oslov, svinj. Samo mali Mirko je sedel mirno v zadnji klopi in molčal.

»No, Mirko«, je rekel učitelj »kaj pa ti, zakaj tako molčiš? Zakaj tudi ti ne posnemaš kake živali?«

Mirko pa pravi tiho: »Napravite mir, gospod učitelj... jaz sem vendar kokoš, ki ne se ravno jajce! ...«

V GOSTILNI.

Tujec: »Ali ste vi krčmar?«

Krčmar: »Da.«

Tujec: »No, potem mi prinesite hitro papir, tinto, pero in mi priskrbite dve priči!«

Krčmar: »Za Božjo voljo, kaj se je zgodilo? Nesreča?«

Tujec: »Kakor se vzame. Že pred pol ure sem naročil večerjo in drugega ne preostaja kakor napraviti testament, predno od lakote ne umrem.«

ZNAMENJE.

Z dostojanstveno vprašujočim pogledom je prestopil nekdo v mrtvašnico.

»Ali iščete koga?« so ga vprašali navzoči.

»Da!«

»Ali ima dotični kako posebno znamenje?«

»Da! Na levo uho je bil gluhi, ubožec!«

NAPAČNO RAZUMEL.

Učitelj govori o pomembnih in najvažnejših stvkih iz svetega pisma: »Posebno si zapomnite te le besede: Dati je boljše kot jemati, otroci!«

Mirko vstane: »Ja, gospod učitelj, tudi moj oče pravi, da je boljše dajati, kot prejeti.«

»Tako?« pravi g. učitelj vesel: »Kaj pa je tvoj oče?«

»O, boksar, gospod učitelj!«

NASVET.

Gospod Sila: »Čujte, rad bi govoril z gospodom profesorjem!«

Služkinja: »O, gospoda profesorja ni doma, Ravnokar je odpotoval.«

Gospod Sila: »Tako? No, potem ga pa pozdravite in mu recite, da naj vzame drugič glavo s seboj, ko bo odpotoval, da ne bo obtičala na oknu, kot sedaj.«

SOKRIVEC.

V grad francoskega kralja Ludvika XIV. se je nekega dne priplazil tat v eno številnih dvoran. Prilonski lestvo na steno in hoče ukrasti dragoceno uro. Ko jo je že hotel sneti, pride slučajno kralj sam v dvorano... Brez strahu reče tat: »Prav bojim se, da se mi lestva izpodrsne!« — Kralj je mislil, da ima pred sabo postrežnika, ki hoče sneti uro, da jo popravi, pa prijme za lestvo, da tako prepriča morebitno nezgodo... Malo časa potem so javili kralju, da je nekdo odnesel iz dvorane dragoceno uro in da se ne ve, kako in kedaj. Kralj pa reče: »Ne govorite dalje o tej zadevi, ker sem jaz sokriv pri tatvini: držal sem tatu lestvo, da ne pade.«

ZDRAVNIKOVO STALIŠČE.

Zdravnik: »Milostiva gospa, po smrti Svojega moža mi nekam slabo izgledate. Boste pač morali misliti na to, da se zopet — omožite!«

Gospa: »Oj, gospod doktor, razumem Vaše prikrito vprašanje; vedite, da sem pripravljena vzeti Vas za moža.«

Zdravnik (strogo): »Dovolite mi, milostiva, da Vas opozorim na dejstvo, da zdravnik sicer predpisuje zdravilo, *sama pa ne jemlje nikoli!*«

TAKRAT SEM BIL SLEP.

Ona (čita): »Ali je to res, kar ravnokar čitam v časopisu?«

On: »Kaj pa takega?«

Ona: »Da more človek oslepeti, gledajoč v lunine žarke.«

On: »Da, da, to je prav lahko mogoče! Se li ne spominjaš več, da sem Te nekega poletnega večera, ko je sijala luna na jasnem nebu, zaprosil v zakon? Takrat sem bil prav gotovo slep!«

SLABO MU JE.

V prenatrpanem vagonu se pojavi mož in vpraša:

»Oprostite, ima mogoče kdo izmed potnikov s seboj kaj rdečega vina. Tu zunaj je ravnokar padla neka dama v omedlevalo!«

Z veliko uslužnostjo mu poda neki gospod polno steklenico s kozarcem.

»Hvala lepa! pravi prišlec, medtem ko si hitro natoči kozarec in izpije rekoč: »Tega le (namreč kozarec) ne morem videti zraven, ker mi je takoj slabo...«

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 5%

ter jih izplačuje takoj brez odpušča in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru!

Kdor želi pristnega tropinovca

naj se obrne na tvrdko

VODOPIVEC & KRALJ
v Potoku - Dornberg

Cena zmerna - Postrežba ločna - Blago prvovrstno — kupuje dobre in zdrave tropine po največji ceni.

PRI ZDRAVNIKU.

Bolnica: »Tako bolana sem, gospod zdravnik!«

Zdravnik: »Vse kar vam upam pomagati je to, da ste čisto v miru.«

Bolnica: »Drugega nič? O, ko sem pat ako bolna! Pogledajte, gospod zdravnik, kako pa moj jezik izgleda!«

Zdravnik: »Da, ravno on potrebuje največ miru!«

Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkanine (moško in žensko blago) srajce, maje, noševica, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posode, porcelan, leklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najljubših znamk.

Mizarske, šolske in pisarniške potrebščine I. I.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan
na glavnem trgu.

Manufakuro, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Trgovina z manufakuro

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklica,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Pozor! Perilo za neveste
Corso Giuseppe Verdi 1

Skladišče tkanin.

Volneno blago
Bombaževine

Tkanine

Odeje

Trliž (dvonitnik)

Volneno blago
za moške
in ženske

Perilo za novoporočence! Pozor!
odružnica: Via Carducci 11

Izdelano perilo
za moške
in ženske

Laneno platno
in bombažasto

Popolne bale
Preproge iz
baržuna in
linoleja

ARTURO DE ROSSI
GORICA!
Telefon številka 276.